

Cartea Urantia

<< [Capitolul 55](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Partea a III-a](#) >>

Capitolul 56

Unitate universală

56:0.1 (637.1) DUMNEZEU este unitate. Deitatea este coordonată universal. Universul universurilor este un vast mecanism integrat care este controlat în mod absolut de o singură minte infinită. Domeniul fizic, cel intelectual și cel spiritual ale creației universale sunt corelate prin putere divină. Perfectul și imperfectul sunt într-adevăr în corelație, și datorită acestui lucru, creatura finită evolutivă poate să se înalțe în Paradis respectând ordinul Tatălui Universal: „Fiți perfecți, așa cum și eu sunt perfect.”

56:0.2 (637.2) Diversele nivele ale creației sunt toate unificate în planurile și în administrația Arhitecților Universului Principal. Pentru mințile încercuite ale muritorilor din timp-spațiu universul poate prezenta multe probleme și situații care aparent oferă un tablou de disarmonie și indică absența unei coordonări efective; însă aceia dintre noi care sunt capabili să observe întinderi mai largi ale fenomenelor universale, și care sunt experimentați în această artă de a sesiza unitatea fundamentală pe care se sprijină diversitatea

creativă și de a descoperi unicitatea divină răspândită în toată această funcționare a pluralității, aceia percep mai bine țelul divin și unic expus în toate aceste numeroase manifestări ale energiei creatoare universale.

1. Coordonare Fizică

56:1.1 (637.3) Creația fizică sau materială nu este infinită, însă ea este perfect coordonată. Există forța, energia, și puterea, însă toate au o singură origine. Cele șapte suprauniversuri sunt, în aparență, de o natură duală, universul central de o natură triunică, iar Paradisul de o constituție unică. Paradisul este sursa actuală a tuturor universurilor materiale - trecute, prezente și viitoare. Această derivație cosmică este însă un eveniment al *eternității*; în nici un moment din *timp*- trecut, prezent sau viitor - spațiul sau cosmosul material nu provin din Insula nucleară de Lumină. Ca sursă cosmică, Paradisul funcționează dinainte de spațiu și înainte de timp. Derivațiile sale ar părea a fi deci lipsite de origine în timp și spațiu, dacă ele nu ar apărea prin intermediul Absolutului Necalificat, depozitarul lor ultim în spațiu, revelatorul și regulatorul lor în timp.

56:1.2 (637.4) Absolutul Necalificat susține universul fizic, în timp ce Absolutul Deității motivează distinsul supracontrol al întregii realități materiale, iar ambele Absolute sunt unite în mod funcțional de Absolutul Universal. Această corelație coezivă a universului

material este cel mai bine înțeleasă de toate personalitățile - materiale, morontiale, absonite și spirituale - prin observarea faptului că toată realitatea materială autentică este sensibilă la gravitația care converge în Paradisul inferior.

56:1.3 (638.1) Unificarea prin gravitație este universală și invariantă; sensibilitatea față de energia pură fiind, de asemenea, universală și ineluctabilă. Energia pură (forța primordială) și spiritul pur sunt pe deplin presensibile față de gravitație. Aceste forțe primordiale, inerente Absolutelor, sunt controlate personal de Tatăl Universal al purei energii și al purului spirit în lăcașul său supramaterial.

56:1.4 (638.2) Energia pură este ancestorul tuturor realităților funcționale relative, nespirituale, în timp ce spiritul pur este potențialul supracontrolului divin conducător al tuturor sistemelor energetice fundamentale, iar aceste realități, a căror diversitate se manifestă în întregul spațiu și se observă în mișcările timpului, sunt ambele centrate în persoana Tatălui Paradisului. În el, ele sunt una - trebuie să fie unificate - deoarece Dumnezeu este unul. Personalitatea Tatălui este absolut unificată.

56:1.5 (638.3) În natura infinită a lui Dumnezeu nu poate exista nici o dualitate a realității, adică o realitate fizică și una spirituală; însă de îndată ce privim în afara nivelelor infinite și de realitatea absolută a valorilor personale ale Tatălui Paradisiac, observăm existența acestor două realități și recunoaștem că ele sunt pe deplin sensibile la prezența sa personală. În el subzistă toate lucrurile.

56:1.6 (638.4) În momentul în care vă îndepărtați de conceptul necalificat al personalității infinite a Tatălui Paradisului, trebuie să admiteți că MINTEA reprezintă tehnica inevitabilă de a unifica divergența tot mai accentuată a acestor manifestări universale duale ale personalității monotetice originare a Creatorului, Prima Sursă-Centru - EU SUNT-ul.

2. Unitate intelectuală

56:2.1 (638.5) Tatăl-Gând realizează expresia spiritului în Fiul-Cuvânt și obține expansiunea realității în vastele universuri materiale. Expresiile spirituale ale Fiului Etern sunt corelate cu nivelele materiale ale creației prin funcțiunile Spiritului Infinit. Aceasta stabilește corelația dintre realitățile spirituale și repercusiunile materiale ale Deității cu ajutorul minții sensibile la spirit și prin actele minții care dirijează fizicul.

56:2.2 (638.6) Mentea este înzestrarea funcțională a Spiritului Infinit, având prin urmare potențial infinit și răspândire universale. Gândul primordial al Tatălui Universal se eternizează într-o expresia duală: pe de o parte Insula Paradisului, și pe de altă parte egalul ei în Deitate, Fiul Etern spiritual. O astfel de dualitate a realității eterne face ca Dumnezeu minte, Spiritul Infinit, să fie inevitabil. Mentea este cadrul de comunicare indispensabil între realitățile spirituale și materiale. Creatura materială evolutivă poate concepe și înțelege spiritul interior doar prin intermediul minții.

56:2.3 (638.7) Această minte infinită și universală apare în universurile timpului și spațiului ca minte cosmică; și, cu toate că se întinde de la serviciul primitiv al spiritelor adjutante până la mintea magnifică a conducătorului executiv al unui univers, chiar și această minte cosmică este unificată în mod adecvat prin supravegherea celor Șapte Spirite Stăpân, care sunt la rândul lor coordonate de Mintea Supremă a timpului și spațiului, și în perfectă corelare cu mintea Spiritului Infinit care înglobează totul.

3. Unificare spirituală

56:3.1 (639.1) Așa cum gravitația universală a minții este centrată în prezența personală a Spiritului Infinit în Paradis, tot așa și gravitația universală a spiritului se centrează în prezența personală a Fiului Etern în Paradis. Tatăl Universal este unul, însă pentru timp-spațiu el este revelat în fenomenele duale ale energiei pure și ale spiritului pur.

56:3.2 (639.2) Realitățile spirituale ale paradisului sunt una toate; însă, în toate situațiile și relațiile din timp-spațiu acest spirit unic este revelat în fenomenele duale ale personalităților și emanațiilor spirituale ale Fiului Etern și ale personalităților și influențelor spirituale ale Spiritului Infinit și ale creațiilor lui asociate; și mai există o a treia manifestare - fragmentările spiritului pur - dăruirea

de către Tată a Ajustorilor Gândirii și altor entități spirituale care sunt prepersonale.

56:3.3 (639.3) Oricare ar fi nivelul activităților universale la care ați întâlni fenomene spirituale sau ați lua legătura cu ființe spirituale, să știți că ele derivă din Dumnezeu, care este spirit, prin intermediul Fiului Spirit și al Spiritului Mental Infinit., iar acest vast spirit operează sub formă de fenomen pe lumile evolutive ale timpului în funcție de indicațiile venite din sediul universurilor locale. Din aceste capitale ale Fiilor Creatori vin Spiritul Sfânt și Spiritul Adevărului, împreună cu serviciul spiritelor mentale adjutante, pe nivelele inferioare ale minților materiale aflate în evoluție.

56:3.4 (639.4) În timp ce mintea este mai unificată la nivelul Spiritelor Stăpân în asociere cu Ființa Cosmică și în calitate de minte cosmică subordonată Minții Absolute, serviciul spiritului pe lângă lumile aflate în evoluție este mai direct unificat în personalitățile aflate în sediile universurilor locale și în persoanele Slujitoarelor Divine care le cârmuiesc, acestea fiind la rândul lor în corelație aproape perfectă cu circuitul paradisiac de gravitație al Fiului Etern, în care se produce unificarea finală a tuturor manifestărilor spirituale din spațiu-timp.

56:3.5 (639.5) Existența ca creatură devenită perfectă poate fi atinsă, susținută și eternizată prin contopirea minții conștiente de sine cu un fragment al înzestrării spirituale pre-Trinitare al uneia din persoanele Trinității Paradisului. Mintea muritoare este creația Fiilor și Fiicelor Fiului Etern și a Spiritului Infinit și, atunci când este

contopită cu Ajustorul Gândirii de la Tată, ea participă la înzestrarea spirituală trinitară a tărâmurilor evolutive. Aceste trei expresii spirituale devin însă perfect unificate în finalitari, așa cum erau unificate în eternitate în Universalul EU SUNT înainte ca el să devină Tatăl Universal al Fiului Etern și al Spiritului Infinit.

56:3.6 (639.6) Întotdeauna și în ultimă instanță Spiritul trebuie să devină triplu în expresia sa și unificat Trinitar în realizarea sa finală. Spiritul provine dintr-o singură sursă printr-o expresie triplă; iar în finalitate el trebuie să atingă și atinge efectiv deplina sa realizare în unificarea divină care este experimentată găsindu-l pe Dumnezeu - unitatea cu divinitatea - în eternitate și prin intermediul minții cosmice a expresiei infinite a cuvântului etern al gândirii universale a Tatălui .

4. Unificare a personalității

56:4.1 (639.7) Tatăl Universal este o personalitate unificată prin putere divină; prin urmare, toți copiii săi ascendenți vor fi la rândul lor personalități pe deplin unificate înainte de a atinge Havona, fiind purtați în Paradis de avântul forței vii a Ajustorilor Gândirii, care au plecat din Paradis pentru a locui în muritorii materiali conformându-se mandatului Tatălui

56:4.2 (640.1) Personalitatea are aptitudinea inerentă de a-și extinde raza de acțiune pentru a unifica toate realități care o constituie. Personalitatea Infinită a Primei Surse-Centru, Tatăl Universal,

unifică cele șapte Absolute care formează Infinitatea; iar personalitatea omului muritor, fiind un dar exclusiv și direct al Tatălui Universal, posedă la rândul ei potențialul de a unifica factorii constituenți ai creaturii muritoare. O astfel de creativitate unificatoare a oricărei personalități a creaturii este un semn din naștere al sursei sale înalte și exclusive și totodată o probă suplimentară a contactului ei neîntrerupt cu aceeași sursă prin circuitul personalității, prin intermediul căruia personalitatea creaturii menține un contract direct și susținut cu Tatăl Paradisiac al tuturor personalităților.

56:4.3 (640.2) Cu toate că Dumnezeu se manifestă pornind din domeniile Septuplului trecând prin ceea ce este suprem și ultim, până la Dumnezeul Absolut, circuitul personalității, centrat în Paradis și în persoana Dumnezeului Tată, oferă condiții pentru unificarea completă și perfectă a tuturor acestor expresii diverse ale personalității divine în ceea ce le privește pe toate personalitățile creaturilor, la toate nivelele de existență inteligentă și în toate tărâmurile universurilor perfecte, devenite perfecte și în curs de perfecționare.

56:4.4 (640.3) Pentru și în universuri, Dumnezeu este într-adevăr tot ceea ce am descris; însă, pentru voi și pentru toate celelalte creaturi care îl cunosc pe Dumnezeu, el este unul, Tatăl vostru și al lor. Pentru o personalitate, Dumnezeu nu poate reprezenta o pluralitate. Dumnezeu este Tată pentru fiecare dintre creaturile sale, și este literalmente imposibil ca vreun copil să aibă mai mult decât un tată.

56:4.5 (640.4)

Din punct de vedere filozofic, cosmic și cu referire la nivelele diferențiate și la locurile de manifestare, puteți și trebuie să concepeți funcționarea Deităților plurale și să postulați existența mai multor Trinități; cu toate acestea, de la un capăt la altul al universului stăpân, în experiența adorației, Dumnezeu este unul în contactul personal al fiecărei persoane care îl adoră; iar această Deitate personală și unificată este părintele nostru din Paradis, Dumnezeu Tatăl, dăruitorul, ocrotitorul, și Tatăl tuturor personalităților, de la oamenii muritori de pe lumile locuite până la Fiul Etern de pe Insula Centrală de Lumină.

5. Unitate a deității

56:5.1 (640.5)

Unitatea, indivizibilitatea Deității Paradisului este existențială și absolută. Există trei personalizări eterne ale Deității - Tatăl Universal, Fiul Etern, și Spiritul Infinit - însă în Trinitatea Paradisului ele sunt *realmente* o singură Deitate, nedivizată și indivizibilă.

56:5.2 (640.6)

Începând cu nivelul originar Paradis-Havona al realității existențiale, s-au diferențiat două nivele subabsolute, pe care Tatăl, Fiul și Spiritul au început să creeze numeroși asociați și subordonați personali. Și cu toate că nu este nimerit, din acest punct de vedere, să luăm în considerare unificarea deității absonite pe nivelele transcendente ale ultimității, este posibil să se examineze câteva

caracteristici ale funcțiunii unificatoare a diverselor personalități ale Deității în care divinitatea se manifestă funcțional în diversele sectoare ale creației și pentru diferite ordine de ființe inteligente.

56:5.3 (640.7) Funcționarea prezentă a divinității în suprauniversuri se manifestă activ în acțiunile Creatorilor Supremi - Fii și Spirite Creatoare ale universurilor locale, Cei Îmbătrâniți de Zile ai suprauniversurilor și cele Șapte Spirite Stăpân ale Paradisului. Aceste ființe constituie primele trei nivele ale Dumnezeuului cel Septuplu, conducând interior la Tatăl Universal, iar tot acest domeniu al Dumnezeuului Septuplu se coordonează pe primul nivel al deității experiențiale în Ființa Supremă în evoluție.

56:5.4 (641.1) În Paradis și în universul central, unitatea Deității este un fapt existențial. În toate universurile care evoluează în timp și spațiu, unitatea Deității este ceva care se dobândește.

6. Unificare a deității evoluționare

56:6.1 (641.2) Când cele trei persoane eterne ale Deității funcționează ca Deitate nedivizată în Trinitatea Paradisului, ele dobândesc unitatea perfectă. Tot astfel, atunci când ele creează, fie în asociere, fie separat, progenitura lor Paradisiacă arată unitatea caracteristică a divinității, iar această divinitate de intenție, manifestată de Creatorii și Conducătorii Supremi ai domeniilor spațio-timpului, se traduce prin potențialul de putere verificat al suveranității supremației

universale care, în prezența unității energiei impersonale a universului, constituie o tensiune a realității care poate fi rezolvată numai prin unificarea adecvată cu realitățile personalității experiențiale ale Deității experiențiale.

56:6.2 (641.3) Realitățile de personalitate ale Ființei Supreme emană de la Deitățile Paradisului și se unifică, pe lumea călăuză a circuitului exterior Havonei, cu prerogativele puterii Atotputernicului Suprem care provin de la divinitățile Creatoare ale marelui univers. Dumnezeu Supremul a existat ca persoană, în Havona, înainte de crearea celor șapte suprauniversuri, însă a funcționat doar pe nivele spirituale. Evoluția Atotputernicei puteri a Supremației prin diverse sinteze de divinitate în universurile în evoluție s-a tradus printr-o nouă prezență de putere a Deității, care s-a coordonat cu persoana spirituală a supremului în Havona prin intermediul Minții Supreme, care a trecut în același timp de la potențialul aflat în mintea infinită a Spiritului Infinit la mintea funcțional activă a Ființei Supreme.

56:6.3 (641.4) Creaturile cu minte materială din lumile evolutive ale celor șapte suprauniversuri pot înțelege unitatea Deității numai urmărindu-i evoluția în această sinteză putere-personalitate a Ființei Supreme. Oricare ar fi nivelul de existență, Dumnezeu nu poate depăși capacitatea conceptuală a ființelor care trăiesc pe un asemenea nivel. Omul muritor trebuie, prin recunoașterea adevărului, prin aprecierea frumuseții și prin adorarea bunătății, să dezvolte recunoașterea unui Dumnezeu al iubirii și să progreseze apoi prin nivele de deitate ascendentă, până la înțelegerea

Supremului. După ce a fost astfel percepută ca unificată în putere, Deitatea poate fi apoi personalizată în spirit pentru a fi înțeleasă și atinsă de creaturi.

56:6.4 (641.5) Muritorii ascendenți dobândesc înțelegerea puterii Atotputernicului în capitalele suprauniversului și înțelegerea personalității Supremului pe circuitele Havonei; cu toate acestea, ei nu găsesc efectiv Ființa Supremă așa cum sunt destinați să găsească Deitățile Paradisului. Nici chiar finalitarii, care sunt spirite de al șaselea stadiu, nu au găsit Ființa Supremă, și nici nu au șansa de a o găsi până când nu au dobândit statutul de spirite aflate în al șaptelea stadiu, și până când Supremul nu devine efectiv funcțional în activitățile universurilor viitoare exterioare.

56:6.5 (641.6) În schimb, atunci când ascenderii găsesc Tatăl Universal ca al șaptelea nivel al Dumnezeuului Septuplu, ei au atins personalitatea Primei Persoane a *tuturor* nivelelor de deitate de relații personale cu creaturile universale.

7. Repercursiuni evoluționare universale

56:7.1 (642.1) Progresul continuu al evoluției în universurile timpului-spățiu este însoțit de revelații tot mai cuprinzătoare ale Deității pentru toate creaturile inteligente. Când apogeul progresului evolutiv este atins într-o lume, într-un sistem, într-o constelație, într-un univers, într-un supraunivers, sau în marele univers, acesta reprezintă semnalul care corespunde extinderii funcțiunii deității

pentru și în aceste unități progresive ale creației, iar fiecare dintre aceste intensificări ale realizării divine este însoțită de anumite repercusiuni bine definite ale unei manifestări lărgite a Deității în toate celelalte sectoare ale creației. Extinzându-se din Paradis către exterior, fiecare nou domeniu al evoluției realizate și dobândite constituie o revelație nouă și lărgită a Deității experiențiale pentru universul universurilor.

56:7.2 (642.2) Pe măsură ce componentele unui univers local sunt treptat stabilizate în lumină și viață, Dumnezeu cel Septuplu este manifestat tot mai mult. Evoluția în timp-spațiu începe pe o planetă cu prima expresie a Dumnezeului Septuplu - asocierea Fiului Creator cu Spiritul Creativ - și sub controlul lor. Odată cu stabilirea unui sistem în lumină, această legătură Fiu - Spirit atinge deplinătatea funcțiunii; iar când o întreagă constelație este astfel stabilită, o a doua fază a Dumnezeului Septuplu devine mai activă în tot acest ținut. Împlinirea evoluției administrative a unui univers local este atinsă de servicii noi și mai directe ale Spiritelor Stăpân ale suprauniversurilor; iar în acest punct începe și acea revelare și realizare din ce în ce mai profundă a Dumnezeului Suprem, care culminează în înțelegerea Ființei Supreme de către ascenderi atunci când trec prin lumile celui de-al șaselea circuit al Havonei.

56:7.3 (642.3) Tatăl Universal, Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt manifestări ale deității existențiale pentru creaturile inteligente ele

nefiind, prin urmare, tot atât de extinse în relații de personalitate cu creaturile mentale și spirituale ale întregii creații.

56:7.4 (642.4) Ar trebui notat că muritorii ascendenți pot experimenta prezența impersonală a nivelurilor succesive ale Deității cu mult înainte ca ei să devină îndeajuns de spiritualizați și adecvat educați pentru a ajunge să recunoască personal și experimental aceste Deități și să ia contact cu ele în calitate de ființe personale.

56:7.5 (642.5) Fiecare nouă împlinire evolutivă dintr-un sector al creației, la fel ca orice nouă invazie a spațiului de către manifestările deității, sunt însoțite de expansiuni simultane ale revelației funcționale a Deității în cadrul unităților întregii creații existând în acel moment și organizate anterior. Această nouă invazie a muncii administrative a universurilor și a unităților lor componente poate uneori să pară a nu fi executată întotdeauna în deplin acord cu tehnica anterior descrisă, deoarece se obișnuiește să se trimită înainte grupuri de administratori pentru a pregăti calea pentru erele subsecvente și succesive ale noului supercontrol administrativ. Chiar și Dumnezeu Ultim lasă să se întrezărească supracontrolul său transcendental al universurilor pe parcursul stadiilor avansate ale unui univers local acordat în lumină și în viață.

56:7.6 (642.6) Este un fapt stabilit că pe măsură ce creațiile timpului și spațiului sunt stabilizate progresiv în statutul evolutiv, se observă o funcționare și mai desăvârșită a Dumnezeului Suprem concomitent cu o retragere corespunzătoare a primelor trei manifestări ale Dumnezeului Septuplu. Dacă marele univers ar deveni stabilizat în

lumină și viață, care ar fi viitoarea funcțiune a manifestărilor Creatoare-Creative ale Dumnezeuului Septuplu dacă Dumnezeuul Suprem preia controlul direct al acestor creații ale timpului și spațiului? Va trebui oare ca acești organizatori și pionieri ai universurilor spațio-timpului să fie eliberați pentru activități similare și în spațiul exterior? Nu știm, însă emitem o mulțime de ipoteze referitor la aceste probleme și la altele legate de ele.

56:7.7 (643.1) Cum frontierele Deității exponențiale sunt extinse în afară în domeniile Necalificatului Absolut, noi ne imaginăm activitatea Dumnezeuului Septuplu în cursul epocilor evolutive inițiale ale acestor creații ale viitorului. Nu suntem cu toții de acord în ceea ce privește statutul viitor al Celor Îmbătrâniți de Zile și al Spiritelor Stăpân ale suprauniversului. Nu știm nici dacă Ființa Supremă va funcționa sau nu ca în cele șapte suprauniversuri. Însă presupunem cu toții că Mihailii, Fiii Creatori, sunt destinați să funcționeze în aceste universuri exterioare. Unii susțin că epocile viitoare vor fi martorele unei forme de unire mai strânse dintre Fiii Creator și Slujitoarele Divine asociate; este posibil chiar și ca o asemenea uniune creatoare să se exteriorizeze într-o nouă expresie de identitate asociată-creatoare de natură ultimă. În realitate însă nu știm nimic despre aceste posibilități ale viitorului nedeazăluit.

56:7.8 (643.2) Cu toate acestea, știm că în universurile timpului și spațiului, Dumnezeuul Septuplu asigură o apropiere progresivă de Tatăl Universal, și că această abordare evolutivă este unificată în mod exponențial în Dumnezeuul Suprem. Putem presupune că un

astfel de plan trebuie să prevaleze în universuri exterioare; pe de altă parte, noile ordine de ființe care este posibil să locuiască în aceste universuri pot fi capabile să abordeze Deitatea pe nivele ultime și prin tehnici absonite. Pe scurt, nu avem nici cea mai vagă idee asupra tehnicii de abordare a deității care ar putea deveni operativă în universurile viitoare ale spațiului exterior.

56:7.9 (643.3) Cu toate acestea, estimăm că suprauniversurile devenite perfecte vor face într-un fel sau altul parte din cariera de ascensiune către Paradis a acelor ființe care ar putea locui aceste creații exterioare. Este pe deplin posibil ca în acea epocă viitoare să fim martorii apropiării locuitorilor spațiului exterior de Havona prin cele șapte Suprauniversuri, administrate de Dumnezeu Supremul, cu sau fără colaborarea celor Șapte Spiritele Stăpân.

8. Unificatorul suprem

56:8.1 (643.4) Ființa Supremă are o funcțiune triplă în experiența omului muritor. În primul rând, ea este unificatorul divinității temporal-spațiale, Dumnezeuul Septuplu. În al doilea rând, ea reprezintă maximul de Deitate pe care creaturile finite o pot efectiv înțelege. În al treilea rând, ea este singura cale pe care omul muritor poate aborda experiența transcendentă de asociere cu mintea absonită, cu spiritul etern și cu personalitatea Paradisiacă.

56:8.2 (643.5) Finalitarii ascendenți, care s-au născut în universurile locale, care au crescut în suprauniversuri și care au fost educați în

universul central, îmbrățișează în experiențele lor personale potențialul deplin de înțelegere a divinității temporal-spațiale a Dumnezeului Septuplu, care se unifică în Suprem. Finalitarii servesc succesiv în universuri diferite de cele în care s-au născut, adunând astfel experiență după experiență până când diversitatea septuplă a experiențelor posibile pentru creaturi a fost înglobată în toată plenitudinea sa. Prin intermediul Ajustorilor interiori, finalitarii sunt capabili să *îl găsească* pe Tatăl Universal, însă prin acele tehnici ale experienței ajung ei cu adevărat să *cunoască* Ființa Supremă, ei fiind meniți serviciului și *revelației* acestei Deități Supreme în și pentru universurile viitoare ale spațiului exterior.

56:8.3 (644.1) Amintiți-vă de tot ceea ce Dumnezeu Tatăl și Fiii săi din Paradis fac pentru noi; la rândul nostru, și în spirit, avem ocazia să le facem pentru Ființa Supremă emergentă, și în ea. În univers, experiența iubirii, a bucuriei și a slujirii este reciprocă. Dumnezeu Tatăl nu are nevoie ca fiii săi să îi ofere înapoi tot ceea ce el revarsă asupra lor; ei însă oferă (sau pot oferi) toate acestea semenilor lor și Ființei Supreme aflate în evoluție.

56:8.4 (644.2) Toate fenomenele de creație reflectă activități spirituale creatoare anterioare. Isus a spus, și este literalmente adevărat: "Fiul face doar acele lucruri pe care le vede făcute de Tată." La un moment dat, voi muritorii, puteți începe să revelați supremul semenilor voștri și puteți lărgi treptat această revelație pe măsură ce vă înălțați către Paradis. În eternitate, veți putea fi autorizați, în calitate de finalitari în al șaptelea stadiu, să faceți revelații tot mai profunde ale acestui

Dumnezeu al creaturilor evolutive pe nivele supreme - și poate chiar ultime.

9. Unitate universală absolută

56:9.1 (644.3) Absolutul Necalificat și Absolutul Deității sunt unificate în Absolutul Universal. Absolutele sunt coordonate în Cel Ultim, condiționate în Cel Suprem și modificate spațio-temporal în Dumnezeu Septuplu. Pe nivelele subinfinite există *trei* Absolute, însă în infinitate ele apar ca fiind *unul*. În Paradis există trei personalizări ale Deității, însă în Trinitate ele *sunt* una.

56:9.2 (644.4) Problema filozofică majoră a universului principal este următoarea: Absolutul (cele trei Absolute considerate ca unul singur în infinitate) există de dinainte de Trinitate?

56:9.3 (644.5) Este oare Absolutul anterior Trinității sau Trinitatea precede Absolutul? Este Absolutul Necalificat o forță-prezență independentă de Trinitate? Prezența Absolutului Deității implică funcțiunea nelimitată a Trinității? Și reprezintă el, Absolutul Universal, funcțiunea finală a Trinității, sau chiar și o Trinitate a Trinităților ?

56:9.4 (644.6) La o primă abordare, un concept al Absolutului ca strămoș al tuturor lucrurilor - chiar și al Trinității - pare să aducă o mulțumire provizorie care satisface logica și unifică filozofia, însă orice concluzie de acest fel este invalidată de faptul că eternitatea

Trinității Paradisului este actuală. Suntem învățați și credem că Tatăl Universal și asociații săi Trinitari sunt eterni în natură și existență. Există, prin urmare, o singură concluzie filozofică logică: pentru toate inteligențele din univers, Absolutul este reacția impersonală și coordonată a Trinității (Trinităților) la toate situațiile fundamentale și primordiale ale spațiului, în interiorul și în exteriorul universului. Pentru toate personalitățile inteligente ale marelui univers, Trinitatea Paradisului rămâne mereu în finalitate, în eternitate, în supremație și în ultimitate și, în vederea tuturor scopurilor practice referitoare la înțelegerea personală și la realizarea creaturilor, ea este absolută.

56:9.5 (644.7) Modul în care mintea creaturilor poate aborda această problemă conduce la postulatul final care stabilește Universalul EU SUNT ca fiind cauza primordială și sursa necalificată atât a Trinității, cât și a Absolutului. Prin urmare, atunci când dorim să ne formăm un concept personal asupra Absolutului, revenim la ideile și la idealurile noastre ale Tatălui din Paradis. Când dorim să înlesnim înțelegerea sau să mărim percepția acestui Absolut, altfel impersonal, ne întoarcem la faptul că Tatăl Universal este Tatăl existențial al personalității absolute; Fiul Etern este Persoana Absolută, deși în sens experiențial el nu este personalizarea Absolutului, iar apoi continuăm pe această linie, considerând că Trinitățile experiențiale culminează în personalizarea experiențială a Absolutului Deității. În același timp, noi concepem Absolutul Universal constituind, în univers și în afara universului, fenomenele prezenței manifeste a activităților impersonale a asocierilor

coordonate și verificate ale Deității, asocieri de supremație, de ultimitate și de infinitate - Trinitatea Trinităților.

56:9.6 (645.1) Dumnezeu Tatăl este perceptibil la toate nivelele de la finit la infinit și, cu toate că creaturile sale, din Paradis până în lumile evolutive, l-au perceput diferit, numai Fiul Etern și Spiritul Infinit îl cunosc ca infinitate.

56:9.7 (645.2) Personalitatea spirituală este absolută numai în Paradis, iar conceptul de Absolut este necalificat numai în infinitate. Prezența Deității este absolută numai în Paradis, iar revelarea lui Dumnezeu trebuie să fie întotdeauna parțială, relativă, și progresivă, până când puterea sa devine experiențial infinită în puterea spațiului Absolutului Necalificat, în timp ce manifestarea personalității sale devine experiențial infinită în prezența manifestă a Absolutului Deității, iar aceste două potențiale ale infinității devin unificate prin realitate în Absolutul Universal.

56:9.8 (645.3) Dincolo de nivelele subfinite însă, cele trei Absolute *sunt* unul, și acesta este modul în care infinitatea este realizată de Deitate, indiferent dacă vreun alt ordin al existenței va realiza vreodată prin el însuși conștiința infinității.

56:9.9 (645.4) Statutul existențial în eternitate implică o conștiință de sine existențială a infinității, chiar dacă s-ar putea ca încă o eternitate să fie necesară pentru a experimenta realizarea de sine a potențialităților experiențiale inerente unei eternități a infinității - o infinitate eternă.

56:9.10 (645.5) Iar Dumnezeu Tatăl este sursa personală a tuturor manifestărilor Deității și realității pentru toate creaturile inteligente și pentru toate ființele spirituale din întregul univers al universurilor. Indiferent dacă atingeți realizarea Dumnezeului Septuplu, dacă înțelegeți Dumnezeul cel Suprem, dacă găsiți pe Dumnezeul cel Ultim sau dacă încercați să realizați conceptul Dumnezeului Absolut, fie asta acum, fie în experiențele universale succesive ale eternului viitor, voi veți descoperi, ca personalitate, spre satisfacția voastră veșnică, că prin consumarea fiecărei aventuri l-ați redescoperit, pe noi nivele experiențiale, pe Dumnezeul etern - Tatăl Paradisiac al tuturor personalităților universului.

56:9.11 (645.6) Tatăl Universal este explicația unității universale așa cum trebuie ea să fie realizată în mod suprem, chiar ultim, în unitatea postultimă a valorilor și a semnificațiilor absolute - Realitatea necalificată .

56:9.12 (645.7) Maeștrii Organizatori ai Forței ies în spațiu și îi mobilizează energiile pentru a-l face sensibil gravitațional la atracția paradisiacă a Tatălui Universal. Urmează apoi Fiii Creator, care organizează aceste forțe sensibile la gravitație în universuri locuite și în ele evoluează creaturi inteligente, care primesc pentru ele însele spiritul Tatălui Paradisiac și se ridică apoi către Tată pentru a deveni la fel ca el în toate atributele posibile ale divinității.

56:9.13 (645.8) Înaintarea neîncetată și în permanentă creștere a forțelor creative ale Paradisului prin spațiu pare a prevesti întinderea neîncetată a domeniului de influență gravitațională a Tatălui Universal și nesfârșita înmulțire a diferitelor tipuri de creaturi

inteligente care sunt capabile să îl iubească pe Dumnezeu și să fie iubite de el și care, devenind astfel cunoscătoare de Dumnezeu, pot alege să fie ca el, pot decide să atingă Paradisul și să îl găsească pe Dumnezeu.

56:9.14 (646.1) Universul universurilor este pe deplin unificat.

Dumnezeu este unul în putere și în personalitate. Toate nivelele energiei și toate fazele personalității sunt coordonate. Din punct de vedere filozofic și experiențial, în concept și în realitate, toate lucrurile și ființele sunt centrate în Tatăl Paradisului. Dumnezeu este totul și în toate, și nici un lucru sau ființă nu există fără el.

10. Adevăr, bunătate și frumusețe

56:10.1 (646.2) Pe măsură ce lumile stabilite în viață și lumină progresează de la etapa inițială până la epoca a șaptea, ele caută succesiv să ajungă la realizarea realității Dumnezeului Septuplu, mergând de la adorarea Fiului Creator până la adorarea Tatălui său din Paradis. Pe parcursul celei de-a șaptea etape a istoriei unei astfel de lumi, muritorii aflați într-un permanent progres cresc în cunoașterea Dumnezeului Suprem, în timp ce disting vag realitatea serviciului dominant al Dumnezeului Ultim.

56:10.2 (646.3) Pe tot parcursul acestei epoci mărețe, căutarea principală a muritorilor aflați într-un permanent progres este aceea a unei mai depline înțelegeri și a unei realizări mai depline a elementelor comprehensibile ale Deității - adevăr, frumusețe și bunătate. Acesta

reprezintă efortul omului de a-l distinge pe Dumnezeu în minte, în materie și în spirit. Și, pe măsură ce muritorii urmează această căutare, ei se pomenesc din ce în ce mai absorbiți în studiul experiențial al filozofiei, al cosmologiei și al divinității.

56:10.3 (646.4) Voi pricepeți într-un oarecare măsură filozofia și înțelegeți divinitatea în adorație, în serviciul social și în experiența spirituală personală, însă limitați prea adesea căutarea frumuseții - cosmologia - la studiul încercărilor artistice grosolane umane. Frumusețea, arta, este în mare măsură o problemă de unificare a contrastelor. Frumusețea supremă, apogeul artei finite, este drama unificării vastității extremelor cosmice ale Creatorului și Creaturii. Omul îl găsește pe Dumnezeu și Dumnezeu îl găsește pe om - creatura devine perfectă precum este Creatorul - aceasta este împlinirea celestă a frumuseții supreme, atingerea culmii artei cosmice.

56:10.4 (646.5) Materialismul, ateismul, reprezintă deci culmea urâteniei, apogeul antitezei finite a frumosului. Cea mai înaltă frumusețe constă în imaginea panoramică a unificării variațiilor care s-au născut din realitatea armonioasă preexistentă.

56:10.5 (646.6) Atingerea nivelelor cosmogonice ale gândirii include:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiozitatea*. Foamea de armonie și setea de frumusețe. Încercări persistente de a descoperi noi nivele de relații cosmice armonioase.

56:10.7 (646.8) 2. *Aprecierea estetică*. Iubirea de frumos și aprecierea tot mai mare a aspectului artistic care marchează toate manifestările

creative pe toate nivelele de realitate.

56:10.8 (646.9) 3. *Sensibilitatea etică*. Prin realizarea adevărului, aprecierea frumuseții conduce la sentimentul eternei justeți a acestor lucruri, ajungând astfel la recunoașterea divinei bunătăți în relațiile Deității cu toate ființele; iar astfel, chiar și cosmogonia duce la căutarea valorilor divine ale realității - la conștiința de Dumnezeu.

56:10.9 (646.10) Lumile stabilite în lumină și viață sunt atât de preocupate de înțelegerea adevărului, a frumuseții și a bunătății pentru că aceste valori calitative îmbrățișează revelația Deității pentru ținuturile timpului și spațiului. Semnificațiile adevărului etern exercită o atracție combinată asupra naturii intelectuale și spirituale a omului muritor. Frumusețea universală îmbrățișează relațiile armonioase și ritmurile creației cosmice; ea constituie mai mult apelul intelectual și conduce spre o înțelegere unificată și sincronă a universului material. Bunătatea divină reprezintă revelația valorilor infinite minții finite, pentru a fi percepute și elevate până în pragul nivelului spiritual al înțelegerii umane.

56:10.10 (647.1) Adevărul reprezintă fundamentul științei și filozofiei, el fiind fundamentul intelectual al religiei. Frumusețea susține arta, muzica și ritmurile semnificative ale oricărei experiențe umane. Bunătatea îmbrățișează sensul etic, moralitatea și religia - apetitul pentru perfecțiune experiențială.

56:10.11 (647.2) Existența frumuseții implică prezența unei minți a creaturii care o apreciază, tot așa cum, la fel de sigur, faptul evoluției progresive indică dominația Minții Supreme. Frumusețea este recunoașterea intelectuală a sintezei spațio-temporale armonioase a

vastelor diversificări ale realității fenomenale, a cărei totalitate provine dintr-o unitate eternă preexistentă.

56:10.12 (647.3) Bunătatea este recunoașterea mentală a valorilor relative ale diverselor nivele de perfecțiune divină. Recunoașterea bunătății implică o minte cu statut de muritor, o minte personală având capacitatea de a discerne între bine și rău. Însă posesiunea bunătății, a măreției, este măsura unei reale ajungeri la divinitate.

56:10.13 (647.4) Recunoașterea *adevăratelor relații* implică existența unei minți capabile să discearnă între adevăr și eroare. Spiritul Adevărului dăruit care investește mințile umane de pe Urantia reacționează infailibil la adevăr - relația spirituală vie a tuturor lucrurilor și a tuturor ființelor așa cum sunt ele coordonate în ascensiunea eternă către Dumnezeu.

56:10.14 (647.5) Fiecare impuls al fiecărui electron, gând, sau spirit, reprezintă o unitate activă în întregul univers. Numai păcatul este izolat, iar răul rezistă gravitației pe nivelele mentale și spirituale. Universul este un întreg; nici un lucru sau ființă nu există și nu trăiește în izolare. Realizarea de sine este potențial rea dacă este antisocială. Este literalmente adevărat: „Nici un om nu trăiește prin sine.” Socializarea cosmică constituie cea mai înaltă formă a unificării personalității, Isus a spus: „Cel care va voi să fie cel mai mare dintre voi, să devină slujitorul tuturor.”

56:10.15 (647.6) Chiar și adevărul, frumusețea și bunătatea - abordarea intelectuală a oamenilor pentru a înțelege universul minții, al materiei și al spiritului - trebuie să fie combinate într-un concept

unificat al unui *ideal* divin și suprem. În măsura în care personalitatea muritoare unifică experiența umană cu materia, cu mintea și cu spiritul, acel ideal divin și suprem devine unificat în putere în Supremație și apoi personalizat ca un Dumnezeu al iubirii părintești.

56:10.16 (647.7) Orice înțelegere intuitivă a relației dintre părți față de orice întreg dat necesită o pricepere inteligentă a relațiilor tuturor părților cu acel întreg; iar în univers, aceasta înseamnă relația părților create cu Întregul Creativ. Deitatea devine astfel țelul transcendental, chiar infinit, al realizării universale și eterne.

56:10.17 (647.8) Frumusețea universală este recunoașterea reflectării Insulei Paradisului în creația materială, în timp ce adevărul etern este ajutorul special al Fiilor Paradisului, care nu numai că se dăruiesc maselor muritoare, ci și își răspândesc Spiritul Adevărului asupra tuturor oamenilor. Bunătatea divină este și mai evidentă în serviciul plin de iubire al multiplelor personalități ale Spiritului Infinit. Însă iubirea, suma totală a acestor trei însușiri, reprezintă perceperea de către om a lui Dumnezeu ca fiind Tată său Spiritual.

56:10.18 (648.1) Materia fizică este umbra spațio-temporală a strălucitoareii energii paradisiace a Deităților absolute. Semnificațiile adevărului sunt repercusiunile în intelectul muritor ale cuvântului etern al Deității - înțelegerea spațio-temporală a conceptelor supreme. Valorile bunătății divinității sunt serviciile pline de compasiune ale personalităților spirituale ale Universalului, ale

Eternului și ale Infinitului pe lângă creaturile finite temporal-spațiale ale sferelor evolutive.

56:10.19 (648.2) Aceste valori semnificative ale realității divinității sunt amestecate sub formă de iubire divină în relația Tatălui cu fiecare creatură personală. Ele sunt coordonate în Fiu și în Fiii săi sub formă de compătimire divină. Ele își manifestă calitățile prin spirit și prin copiii săi spirituali ca slujire divină, imagine a compătimirii divine a copiilor timpului. Aceste trei divinități sunt manifestate primordial cu Ființa Supremă, în calitate de sinteză a personalității-puterii. Ele sunt arătate în chip divers de Dumnezeu Septuplu în șapte asocieri diferite de semnificații și de valori divine, pe șapte nivele ascendente.

56:10.20 (648.3) Pentru omul limitat, adevărul, frumusețea și bunătatea îmbrățișează deplina revelație a realității divine. Pe măsură ce această iubire-înțelegere a Deității își găsește o expresie spirituală în viețile muritorilor cunoscători de Dumnezeu, apar și roadele divinității: pacea intelectuală, progresul social, satisfacția morală, bucuria spirituală și înțelepciunea cosmică. Muritorii avansați într-o lume aflată în al șaptelea stadiu al luminii și vieții au învățat că iubirea este cel mai mare lucru din univers - și ei știu că Dumnezeu este iubire.

56:10.21 (648.4) Iubirea este dorința de a face bine altuia.

56:10.22 (648.5) [Prezentat de un Puternic Mesager în vizită pe Urantia, la cererea Corpului Revelator din Nebadon și în colaborare cu un anume Melchizedek, Prinț Planetar locțiitor al Urantiei.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Acest capitol despre Unitatea Universală este al douăzeci și cincilea dintr-o serie de expuneri făcute de feluriți autori care au fost coordonați ca grup de către o comisie de personalități de pe Nebadon formată din doisprezece membri și activând sub conducerea lui Mantutia Melchizedek. Am formulat aceste expuneri și le-am transcris în limba engleză în anul 1934 al timpului de pe Urantia, folosind o tehnică autorizată de superiorii noștri.